

ပုလဲ

လေးတို့

“ကဲ ... ဟေ့ကောင် ... မင်း ထမို့ ကောင်းပြီနော် ... ငါ နောက်တစ်ခါ ပါးစပ်နဲ့ မပြောတော့ဘူး ...”

“နောက်တစ်ခါ မပြောတော့ဘူး” ဟူသည့် စကားကိုသုံးဆယ့်ငါးခါမြောက်လောက် ပြောလိုက်အပြီးမှာ တော့ ခုတင်ထက်က “ခစ်” ကနဲ ရယ်သံလေးကိုကြားရသည်။ ။

“မင်းနိုးနေပြီပဲဟာ ... ကဲ ... ထ ... ခုချက်ချင်း မျက်နှာသွားသစ် ...”

“လင်းသိမ်းက”ပြောပြောဆိုဆို ခုတင်ဘက်သို့ မျက်ဝန်းတစ်ချက်
စွေပြီး ကြည့်လိုက်သည်။ ။ ကလေးမက ခြုံထားသော စောင်ကို မိုးပျံ
အောင် လွှင့်ခနဲ ထုတ်လိုက်ရင်း ...

“ရူးရူးတွေ ပေါက်ထားတယ်”

“ဟဟ...”

“ရှုံးရှုံးတွေ ပေါက်ထားပြန်ပြီ”

“ဘာ ... အိပ်ရာထဲမှာ ရှုံးရှုံးပေါက်ထားတယ် ... ဟုတ်လား ဟား
ဟေ့ကောင်ကွာ ... ကျွတ် ...”

ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါ။ ပေါက်ထားပြီးနေပြီ ဟာပဲ။ လင်းသိမ်းက စောင်ကို ဆွဲခွာကာ ခုတင်ခြေရင်းဘက်က အဝတ်လျှော်တောင်းထဲ လုံးထွေးပြီး ပစ်ထည့်လိုက်သည် ။

“ဟေ့ကောင် ... ငါစိတ်တို လာပြီနော်”

ကလေးမလေးက လူးလိမ့်ကာ အိပ်ရာထလိုက်ပြီးခုတင်ပေါ်မှ ဆင်းလိုက်သည်။ ။ လူကြီးမျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲကြည့်ကာ အကင်းပါးပါး လှုပ်ရှားတတ်သော အသိဉာဏ်ရှိသူ လေးပီပီ ခုတင်ထက်မှ ဆင်းဆင်းပြီး ချင်း နံရံဘေး ကပ်ရပ်လိုက်ကာ လင်းသိမ်းကို ရယ်ကျဲကျဲလေး ကြည့်နေလေသည်။ ။

လင်းသိမ်းမှာ တော့ နာရီကို တစ်ချက်ကြည့်ကာ အိပ်ရာခင်းကို ဆွဲခွာခြင်း၊ ခေါင်းအုံးစွပ် ချွတ်ခြင်းတို့ ကိုပါ ဆက်တိုက်ကြီး လုပ်နေရသည်။ ။ ဒီတိုင်း ဆိုရင်တော့ အိပ်ရာထဲရှူးပေါက်ထားသည့် ကလေးဟာ မျက်နှာသစ်ရံလေးနှင့် မရတော့။ ရေချိုး ချိုးရတော့မှာ ပါပဲ။ အစကတော့ မျက်နှာသစ်ရံ သစ်ခိုင်းပြီး ဒီတိုင်းကျောင်းလွှတ်မလို့ ။ တစ်နေ့တလေ ရေမချိုးတာ ကိစ္စမရှိပါဘူးဟု ထားလိုက်တော့မလို့ ပါ။

“ဟေ့ ... ဘာရပ်ကြည့်နေတာလဲ ... သွား ... မျက်နှာသစ်...ရေပါ တစ်ခါတည်း ချိုးခဲ့ချည် ..”

“ခစ် ... ခစ် ...”

“ဘာ ခစ် ... ခစ်လဲ ... သွားလေ ..”

“မလုပ်တတ်ဘူး ဖေဖေ”

“ဟေ ...”

လင်းသိမ်း ခုမှ သတိထားမိသွားသည်။ ။ ဟုတ်ပါရဲ့ သင်းလေးဟာ သူငယ်တန်းကျောင်းသူ ငါးနှစ်သမီးကလေး။ သို့သော် ကိုယ့်တုန်းက တော့ဖြင့် ကျောင်းတောင်မနေသေး သုံးလေးနှစ်သား အရွယ်တည်းက ရွာဖျားက ချောင်းလေးထဲ တဝုန်းဝုန်း ကူးခပ်ကာ ကိုယ့်တာဝန် ကိုယ်

ယူနေနိုင်ပါပြီ။

ရှိစေ။ ခေတ်ကြီးက တူတာမဟုတ်။ ကြီးပြင်းရပုံ ခြင်းက တူတာမဟုတ်။

လင်းသိမ်းက ကလေးကို ချိုင်းမှ ဆွဲကာ ရေချိုးခန်းဘက် ပြေးသွားလိုက်သည်။ ။

“ဘွားဘွားကြီးကဆို ဖြည်းဖြည်း လေးပဲလုပ်ပေးတာ ...”

“ဟေ့ ... မင်းအဘွားကြီးအကြောင်း လာပြောမနေနဲ့ ...”

သူက အလကားနေရင်း အချိန်တွေပိုနေတာ ... ငါက အချိန်လုံးဝ ရှိတဲ့ ကောင် မဟုတ်ဘူး ...”

“ချေးတွန်းပေးပါဦး ဖေဖေ ...”

“တော်ပြီ ... တော်ပြီ ... ချေးတွေ ဘာတွေ တွန်းမနေနဲ့ တော့”

“ဘွားဘွားကြီးက ရေချိုးရင် ချေးစင်စင် တွန်းရမယ်တဲ့”

“မစင်လည်း ရတယ် ... အဲ ... နေဦး ... စနေ တနင်္ဂနွေ ကျရင်တော့ စင်ရမယ် ...”

“ဖေဖေချိုးတာ ရေမွှေးလုံးလည်း မပါဘူး ...”

တောက်။ မိကျောင်းသမီးလေးလို့ ပြောလိုက်ရင် ကိုယ်ပဲထိခိုက်ဦးမည်။ အဲ ဟုတ်ပြီ မိကျောင်းမရဲ့ သမီးကလေးပဲ။ မထူးတော့ပြီမို့ လင်းသိမ်းက သမီးကို ချိုးပေးရင်း ကိုယ်ပါ တလက်စထဲ ရေချိုးပစ်လိုက်သည်။ ။

ခုနစ်နာရီလေးဆယ့်ငါး ရှိနေပြီ။

“ဖေဖေ ... မီးမီးလေး ရေချိုးရင်... ဒေါ်လီမလေးပါ တစ်ခါတည်း ချိုးပေးတာ ...”

“ဘာလဲ ဒေါ်လီမ ...”

“မီးမီးရဲ့ အရပ်လေးလေ ဖေဖေ ...”

“ဟာ ... ဘာလုပ်ဖို့ လဲ အရပ် ... ကြံကြံဖန်ဖန် အရပ်က ရေချိုးရမယ် လို့ပဲ”

“ကြိမ်ခြင်းထဲမှာ ပါလာပါတယ် ...”

“ပါပါ မပါပါ ... ချိုးစရာမလိုဘူး ...”

မွှေးပွမျက်နှာသုတ်ပုဝါကြီးနှင့် သမီးလေးကိုထုပ်ပတ်လိုက်ပြီး ရေချိုးခန်းမှ ပြန်ထွက်လာသော လင်းသိမ်းမှာ စိတ်တော့ အနည်းငယ် ညစ်စပြုပြီ။ မနေ့က ကိုယ့်သမီးလေး ကိုယ်ပြန်ထိန်းအုပ်ခွင့် ရပြီဟု ပျော်ပါးဝင့်ကြွားခဲ့စဉ်က ဒီကနေ့ ရင်ဆိုင်ရမည့် အခက်အခဲများကို ဘာမှ မတွက်ဆခဲ့မိသေး။

ဒီမနက် ထလာတော့လည်း တစ်ခါမှ မလုပ်ဘူးသည့် ထမင်းဟင်း ချက်ပြုတ် မီးဖိုချောင် အလုပ်များကို ပြေးလွှား လုပ်နေရင်းက ကိုယ့်အလုပ် မသွားခင် ကလေးကိုကျောင်းပို့ နိုင်ခဲ့ရင် ပြီးပြီ ဆိုတာလောက်ပဲ ခပ်ပေါ့ပေါ့ အတွေးပဲရှိသည် ။

“မီးမီး ကျောင်းဝတ်စုံတွေက ဘယ်အိတ်ထဲမှာ လဲ ...”

သူ့အဘွား (ကိုယ့်ယောက္ခမကြီး) ထည့်သို့ပေး လိုက်သည့် အိတ်ပေါင်းစုံ၊ ခြင်းပလုံးပေါင်းစုံ ၊သေတ္တာမျိုးစုံကိုကိုယ့်မှာ နေသားတကျ မဖြစ်သေး။

“ဟို အပြာကြီးထဲမှာ ဖေဖေ ... ဒါပေမဲ့ အင်္ကျီမဝတ်ခင် သနပ်ခါး လိမ်းပြီး ပေါင်ဒါရိုက်ရဦးမယ်လေ ...”

“ဟင် ... ဒါတော့ သည်းခံပါကွာနော် ...”

“ဟင် ... မရဘူး ... မရဘူးကွာ ... လုံးမ,ရဘူး ...”

ဂျီပြီ ဂျီပြီ။ အရင် သူ့အဘွားအိမ်မှာ ရှိစဉ်ကတည်းက တစ်ခုခုကို လိုချင်လုပ်ချင်ရင် “လုံးဝမရဘူးကွာ ... လုပ်မယ်ကွာ”ဘာညာနှင့်ဂျီကျတတ်ခြင်းကို အသည်းတယားယား စိတ်တပူပူနှင့် “ငါနဲ့ သာဆို ကလေးကို ဒီလိုဆိုးခွင့် မပေးနိုင်ဘူး ... ဟု သာ”ဒီတိုင်း ကြည့်နေခဲ့ရတာ။ ခုတော့ ကိုယ့်လက်ထဲရောက်တာမှ နှစ်ရက်မပြည့်ခင် ဂျီပြီ။

“လုံးဝ”ကိုစကားက မပီတော့ “လုံးမ”။ “မရဘူး”ကိုကျတော့ “ရဘူး”ဟု ထွက်သည် မို့ “လုံးမ, ရဘူး” ဆိုရင်တော့ ချောက်ကျပြီသာ မှတ်ပေတော့။

လင်းသိမ်းက အဖြူနှင့်အစိမ်း တစ်ထည်ကို အမြန်ဆွဲယူကာ “လုံးမ, ရဘူး”ပေါင်းများစွာကို အသားကုန်လစ်လျူရှုလျက် အတင်းစွတ်ချပေးလိုက်သည်။ ပါးစပ်မှ လည်း “ဟင်း ... တောက် ... ငါရိုက်တော့မှာ နော်”ဘာညာနှင့်မျိုးစုံ မာန်မဲရလေသည်။

သို့သော် အဘိုးအဘွားတို့ ၏ အစွမ်းကုန် အလိုလိုက် မှုအောက်မှာ ကြီးပြင်းလာရသော ကလေးဟာ တစ်ခါတလေ မှ ရောက်လာတတ်သည့် အဖေလုပ်သူကို ဘယ်လာ ကြောက်ခဲ့ပါ့မလဲ။ ခုလို အဖေနှင့်အပြီးပြန်နေဖြစ်ပြီ ဆိုတော့လည်း လေးငါးနှစ်အခြေကျပြီးသားအခြေအနေ တစ်ခုကိုဖျက်လာရသည့် ကလေးကို လင်းသိမ်းက ရုတ်တရက်ကြီးတော့ မဆူရက်၊ မရိုက်ရက်သေး။

သနပ်ခါး ပေါင်ဒါကိစ္စကို အားမတက်၍ မာန်လျော့ လိုက်ရသော ကလေးမက အင်္ကျီကြယ်သီးတွေ တပ်ပြီးတာနဲ့ ခုတင်ပေါ်မှာ ပြန်အိပ်ချလိုက်ကာ -

“နို့ဘူး ...”

ကိုယ့်ဘာသာလည်း အင်္ကျီအမြန်လဲနေရသည့်လင်းသိမ်းက “ဘာလဲ”ဟု မေးလိုက်သည်။

“နို့ဘူး ... ပြီးတော့ ကြက်ဥ ...”

“မြေးက မနက်ဆို ကျောင်းမသွားခင် နို့နဲ့ ကြက်ဥ စားတယ်နော် မောင်လင်းသိမ်း”ဆိုသော ယောက္ခမီးကြီးရဲ့ စကားကြောင့် မနက် အိပ်ရာထထချင်း နို့ဖျော်ထား ကြက်ဥရေနွေးဖျောထားပါသည်။ သို့သော် ဘူးနှင့်ကတော့ ထည့်မထား။

“ထမင်းစားခန်းမှာ ရှိတယ်လေ ... မင်းက ဘယ်အရွယ်မို့နို့ကို ဘူးနဲ့ သောက်ရမှာလဲ ... ဖန်ခွက်နဲ့ ဒီတိုင်းပဲ မော့သောက် ...”

“ဟင် ... ရဘူးကွာ ... လုံးမ,ရဘူး ... ဘူးနဲ့ ပဲသောက်မှာ ..ကြက်ဥကလည်း အိပ်ခန်းထဲကိုပဲ လာခွံတာ ရဘူး ...”

လင်းသိမ်းက မျက်လုံးကြီးပြူးပြီး “ဂူး”ခနဲ သက်ပြင်းမှုတ်ထုတ်ကာ အစားအသောက် ခြင်းထဲမှ နို့ဘူးကို အပြေးအလွှား ရှာထုတ်လိုက်သည်။ ဒီပစ္စည်းတွေ အားလုံးနေသားတကျ စီစဉ်တကျ သုံးနိုင်ဖို့ စနေတစ်ရက်လောက်တော့ အချိန်ပေးရမည်။

နို့ဘူးကို သူ့အဘွားမှာ ထားသလို ပြုတ်နေဖို့ အချိန်မရတော့။ ရေနွေးနှင့်သာ ကျင်းဆေးလိုက်ပြီး ...

“ဟေ့ကောင် ... ဒီနေ့ တစ်နေ့ပဲနော် ... မင်းလူကြီးဖြစ်ပြီ ... နို့ကိုဖန်ခွက်နဲ့ ပဲ သောက်ရမယ် ... ကြက်ဥလည်း အဲဒီကို လာမကျွေးနိုင်ဘူး ... ဒီလာစား ...”

မထချင်ထချင် အီရောအချိန်ဆွဲနေသည့်ကလေးမလေးကို ခုတင်ထ
ကံမှ သွားချီခေါ် လာပြီး ကြက်ဥကို သုံးစွန်း လောက်နှင့်ကုန်အောင်
ကျွေးလိုက်သည်။ “ကိုယ့်ဘာသာ စား”ဆိုရင်ကျောင်းအင်္ကျီကို အားလုံး
ပေကုန်ပြီး အသစ်ထပ်လဲနေရဦးမည်။

တကယ်တမ်းပြောတော့ သုံးစွန်း၊ အချိန်က ဆယ့်ငါးမိနစ်လောက်
ကုန်ပါသည်။ တစ်စွန်းစားပြီး အိမ်ပတ်ပြေး။ မြို့မချဘဲ ငုံထား။ နောက်
ဖေးဘက်က လိပ်ပြာလေးတွေဆီ စိတ်ရောက်ကာ လိုက်ဖမ်းပြန်နှင့် ဆ
ယ့်ငါးမိနစ်လောက် တောက်လျှောက် အာပေါက် ညောင်းညာ ချွေးထွက်
လိုက်ရပြီးမှ ကြက်ဥလည်း သုံးစွန်းက ကုန်သည်။ နို့ဘူးကိုတော့ သူ့ စိ
တ်သဘောနှင့်သူအမြန်ဆုံး မော့သောက်ပေးလို့ တော်ပါသေးရဲ့။ လင်း
သိမ်းက စားပြီးသောက်ပြီး ပန်းကန်၊ နို့ဘူးတို့ ကို အပြေးအလွှား
ဆေးကြောနေစဉ်တွင် ...

“လွယ်အိတ် စစ်ပေးဦး ဖေဖေ ...”

အင်း ... ဒုက္ခ။

“နေပါဦး ... ခါတိုင်းခြင်းထဲ ထည့်ယူတာတွေက ... ရေဘူးရယ် .. ထ
မင်းဘူးရယ် .. မုန့်ဘူးရယ် ... ပြီးတော့ကော ...”

“MariGold လေ”

“အော် ...”

ရေခဲသေတ္တာထဲမှ မာရီဂိုး စက္ကူ နို့ဘူးလေး တစ်ဘူး ပြေးယူကာ ထ
ည့်ပေးလိုက်သည်။

“စာအုပ်သုံးအုပ်ကုန်ခါနီးပြီလား ကြည့်ရမယ် ဖေဖေ ... ကုန်ခါနီးရ
င် အသစ်ထည့်ပေး .. ဖတ်စာအုပ်ရယ် ... ခဲတံ က ချွန်ပေးရမယ် ... ပေ

တံက မနေ့ကတည်းက ကျိုးသွားပြီ....”

ဟင်း ... ရှစ်နာရီခွဲကာ နီးနေပြီ။

“ဟေ့ကောင် ... မင်းအဲဒီလောက်ထိ သိနေရင် ကိုယ့်ဘာသာ စစ်လိုက်ကွာ ... မင်းက သိပ်ညာဏ်ကောင်းတဲ့ ကလေးပဲ ... ပေတံကိုတော့ ကျောင်းရောက်မှ အသစ်ဝယ်ပေးမယ် ...”

ကလေးကို မြှောက်ပြောကာ ကိုယ့်ရုံးကို ယူသွားရမည့် စက္ကူလိပ်ကြီးများကိုရွေးရင်း ချယ်ရင်း လင်းသိမ်းတစ်ယောက် ဘာမှ မကျယ်သည့် တိုက်ခန်းကျဉ်းလေးထဲ ပြေးလွှားဗျာများ နေရသည် ။ အင်းခုလောက်ဆို ဒင်းကလေးရဲ့ အမေမိကျောင်းမကတော့ ဇိမ်နဲ့ အိပ်ရာထဲ ကွေးနေတုန်း နေမှာ ပေါ့။ တိုင်းပြည်အသီးသီး၏ မတူသော စံတော်ချိန်များ အရ လင်းသိမ်း တို့ ဆီမှာ မနက်ရှစ်နာရီဆို ဒင်းတို့ ဆီမှာ အိပ်ကောင်းတုန်း ရှိမည်။ ကိုယ့်မှာ တော့ သမီးတစ်ယောက်နှင့် ဗျာများများ ။

အင်းလေ။ တာဝန်ကင်းကင်းနှင့် ပေါ့ပေါ့လေး နေနိုင်ပါရက်၊ ကိုယ်တိုင်ကိုက ဒီကလေးကို အုပ်ထိန်းခွင့်မရ ရအောင် မနည်း တိုက်ယူခဲ့တာပဲ။ ဒင်းကလေးရဲ့ အမေနဲ့ လင်းသိမ်းတို့ ကွဲကြစဉ်က သမီးကလေးက အခါလည် မရှိတရှိလေး။

အမေက နိုင်ငံခြားကိုကျောကော့ ထွက်သွားသလောက် အဖေက ကိုယ်ဝမ်းတောင်ကိုယ်မကျောင်းနိုင်သေးတဲ့ ကျောင်းသားဆိုတော့ ကလေးကို ယောက္ခမကြီးတွေက အတင်းယူထားတာတောင် ကျေးဇူးတင်ရဦးမလိုလိုပါ။

ဒီလိုနဲ့ ကျောင်းပြီး အလုပ်ရ။ သို့သော် “အိမ်ပိုင်ယာပိုင် ကားပိုင်လည်း အတည်တကျ မရှိ တစ်လကို ဝင်ငွေ တစ်သောင်းလောက်မှ လ

ညင်း မရှာနိုင်သေးရင် ကလေးကိုပြန်ခေါ်ဖို့ လုံးဝမစဉ်းစားနဲ့”ဟူသော တစ်ချက်လွှတ် အမိန့်ကြောင့် သူ့မှာ ထူထောင်နေရတာ သုံးနှစ်နီးပါး။

မနေ့ကမှ ကိုယ့်သမီးကိုယ် ပြန်ရခဲ့တာ ဒီနေ့မှာ ဒုက္ခ ရောက်လှချည့် ဟု ကြွေးကြော်နေ၍ မဖြစ်ပေ။ အလုပ်ရှုပ် ကာ အထာမကျမှု များ စွာနှင့်ရင်ဆိုင်ရမည်ဆိုတာ သူတွက်ဆပြီးခဲ့သားပဲ။ ဒါတောင် သွားရလာရ လွယ်ကူပြီး စရိတ်သက်သာ အောင် ကားအစား မော်တော်ဆိုင်ကယ်ပဲ စီးသည့် သူ့ကိုယောက္ခမကြီးက သိပ်ရှောရှောလှူလှူ ကျေကျေနပ်နပ် ရှိလှတာ မဟုတ်ပါ။

“ကလေးကျောင်းကြိုကျောင်းပို့တော့ အငှားကားနဲ့ ဖြစ်ဖြစ်လုပ်ကွယ် ... ဒါမှ မဟုတ် အန်တီတို့ ကားလွှတ်ပေးရ မလား ...”တဲ့ ။

ကားမလွှတ်ဖို့ သာ အကြောက်အကန် ငြင်းပြီး တက္ကစီနှင့် ပို့ပါမည် ဟု တော့ သူ အာမမခံခဲ့။

“သွားမယ်ဟေ့ ... ဟေ့ကောင် ... လာ ... ရော့ ... ကိုယ့်ခြင်းကိုယ်ဆွဲ . ..”

လင်းသိမ်းမှာ စက္ကူလိပ်ကြီးတွေ ဖိုင်လ်တွေကိုလွယ်သည့် အိတ်တစ်လုံးထဲ ထိုးထိုးထည့်နေရရင်း လက်ရောခြေရော မအား။ တီဗီခလုတ် သွားဖွင့်သည့်ကလေးကို တီဗီရှေ့က ဆွဲခေါ်ကာ ခလုတ်ကိုပိတ်ရသေးသည် ။

ယောက္ခမကြီးတို့ လင်မယားကတော့ ကိုယ့်သမီးကိုယ် “ဟေ့ကောင်”ဟု ခေါ်ကာမင်းနှင့်ငါနှင့် စကားပြောတတ်တာကို အင်မတန်မှ နားခါးလှသတဲ့ ။ လင်းသိမ်းကတော့ သမီးတစ်ယောက်ကို သားတစ်ယောက်လို သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းကာ အုပ်ထိန်းဖို့ ဆန္ဒရှိသူပီပီ “ဟေ့ကောင်” က တစ်ပြားမှ မလျော့။ သမီးကလည်း အဲဒီလိုခေါ်ရင် အင်မတန်မှ ကျေ

နပ်လှလေသည်။ ။

“ဖေဖေ ... ဟိုရှူးရှူးဝတ်တွေ မလျှော်ဘူးလား ...”

“အား ... အချိန်မရှိတော့ဘူးကွ ... ပြန်လာမှ လျှော်မယ် ကွာ ...”

“ညကျရင် ဘာနဲ့ အိပ်ရမလဲ ဖေဖေ ...”

“အသစ်တစ်စုံရှိပါသေးတယ် ... ဒါပေမဲ့မင်း ဒီတစ်ညပါ ရှူး ဆက်ပေါက်မယ် ဆိုရင်တော့ မရတော့ဘူး ... ကဲ ... လာ ... လာ ... သွားကြစို့ ...”

ကျောလွယ်အိတ်ကြီးကောက်လွယ်လိုက်ပြီး သူ့ကျောပိုးအိတ်က လေး သူလွယ်ကာခြင်းကိုပါ တရွတ်တိုက် ဆွဲထားသည့် သမီးကလေး ကို ကောက်ချီလိုက်သည်။ ။

ထမင်းဘူး ယူလေ့မရှိ ကြုံရာ ဝယ်စားတတ်သည့် လင်းသိမ်းမှာ က လေးထမင်းဘူး အတွက်တော့ မနက်အစောကြီးထကာ လှုပ်ရှားထားရ သည်။ ။ သို့သော် သူ့ယောက္ခမကြီးများ လိုတော့ နေ့လယ်ဘက် တစ်ခေါ က် ကျောင်းသို့လိုက်ကာ ထမင်း ခွံဖို့ စိတ်ကူးမရှိ။ ကိုယ့်အလုပ်နှင့်ကိုယ် မို့ စိတ်ကူးရှိတောင် လုပ်ဖို့ မဖြစ်နိုင်ပေ။

“နေ့လယ်ကျ ကိုယ့်ဘာသာ ထမင်းစားရမှာ နော် ... စားတတ်ရဲ့ လား ...”

“ရတာပေါ့ ... ဒါပေမဲ့ ...”

ကလေးက လင်းသိမ်းနားရွက်နားကပ်ကာ ခပ်တိုးတိုး ...

“ဘွားဘွားကြီးက နေ့လည် လာဦးမှာ တဲ့ ...”

အင်းပေါ့လေ။ ရုတ်တရက်ကြီးတော့ ဖြတ်တောက်ပစ်လို့ တော့ ဘ

ယံရပါမလဲ။ ကလေးကိုပြန်ပေးတာတောင် ကျေးဇူးကြီးလှပြီ။

“ဟေး ... ဆိုင်းကယ်ကြီးနဲ့ ကွ ...”

သူ့အဘွားအိမ်က Mark 2 ကားကြီးကို တောင့်တ မနေသည့်အတွက် လင်းသိမ်းစိတ် ထဲ “ပူး” ခနဲ ဘဝင်ကျသွားရပြန်သည်။ ။

*

တစ်ဖက်က ကားအရှင်းကိုစောင့်ပြီး ဂငယ်ကွေ့ပြန်ကွေ့ချလိုက်ဖို့ ပြင်ပြီးကာမှ ကျောင်းဝင်းထဲက “လှစ်”ခနဲ ပြန်ထွက်လာသော သမီးက လေးကိုမြင်သည်။ ။

“ဟာ ... ဘာလုပ်တာလဲကွာ ...”

ကိုယ့်ဘာသာတစ်ယောက်တည်း အော်လိုက်မိပေမယ့် “ဘာလုပ်တာလဲ”ဟူသည့် အဖြေကို ကိုယ့်ဘာသာပဲသိပြီးဖြစ်ပါသည်။ ။ “အသည်းလေး”ဟု အမည်ပေးထားမိသော ဒီသမီးလေးဟာ အသည်းပုံ ကစားစရာ အရုပ်လေးတွေ မြင်ရင် နေမှ မနေနိုင်ဘဲ။ ခုနက “မဝယ်ပေးဘူး” ဟု ပြောကာ ကျောင်းဝင်းထဲ အတင်းဆွဲသွင်း ပို့ပစ်ခဲ့သဖြင့် ခု အမေ့အလစ်မှာ ဂိတ်ဝ စောင့် ဆရာမများ ၏ အလစ်မှာ ကျောင်းဝင်းပြင်ဘက် ပြန်ထွက်ဖို့ ပြင်ခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ထိုအသည်းပုံအရုပ်ကလေးကို မရမက သူသွားဝယ်မယ်လေ။

“အသည်းလေး ...”

ကားထဲကခေါင်းထွက်ပြီး အသံကျယ်ကျယ်နှင့် အော်လိုက်သည်။ ။ အသည်းလေးကား လှည့်မကြည့်။ ကျောင်းဝင်းထဲက ပြေးထွက်လာသော အရုပ်ဆိုင်သို့ တစ်တုတ်တစ်တုတ် နှင့်ပြေးလေပြီ။

“ကျွတ် ... ဒုက္ခပဲ ...”

အသည်းလေးမှာ ထိုအရပ်ဝယ်ဖို့ အတွက် ပိုက်ဆံလုံလောက်အောင် မပါ။ ထိုအခါ အရင့်အရင် ဇာတ်လမ်းများ လိုပဲ ပြဿနာတက်ဖို့ ကြိမ်း သေနေလေပြီတည်း။ အရပ်ကို ဆွဲလုကာ သူ့ရှိသလောက် ပိုက်ဆံပစ် ပေးပြီး ထွက်ပြေးခြင်း သို့မဟုတ် ကျောင်းတက်ခေါင်းလောင်း ထိုးတာ တောင် ပြန်မသွားဘဲ အရပ်ရှေ့ရပ်ကြည့်နေလို့ လူရှင်းသွားကာမှ ပိုင်ရှင်မဲ့ ကလေးတစ်ယောက် ကျန်ရစ်ပြီး ဆိုင်ရှင်မှာ ဒုက္ခရောက်ရခြင်း၊ သူများ အရပ်ကို ယူမပြေးပေမယ့် နေရာတင် စိတ်ရှိလက်ရှိ ကိုင်ဆော့နေကာ ဆိုင်ရှင်က ပြန်လုယူရင် အာပြကြီးနှင့် ငိုခြင်းစတာတွေ ဆက်တိုက် ဖြစ်လာတော့မည်။

“နွယ်စင်”က ကားကို ရုတ်တရက် ကားကိုဘက်ဂ်ပြန်ဆုတ်လိုက်သည်။ ။

“ဟာ ... ဟာ ... ဘယ်လိုလုပ်တာလဲ ... ကားဆုတ်တာ ကြည့်ဆုတ်မှ ပေါ့ ...”

ရန်လိုသော ယောက်ျားသံတစ်သံကို လှည့်တောင်မကြည့်တော့ဘဲ ဟန်းဘရိတ် ဆွဲအုပ်ကာ စက်ပါသပ်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတာနဲ့ တစ်ဖက်ထိုင်ခုံက ပိုက်ဆံအိတ်ကို ဆွဲယူကာ တံခါးဖွင့် ဆင်းပြီး အသည်းလေးနောက် ပြေးလိုက်ရလေသည်။ ။

“အသည်းလေ ...”

ခပ်ဆောင့်ဆောင့် ခေါ်လိုက်တော့က “တုန်”ခနဲဖြစ်သွားပြီးမှ နွယ်စင် ဖက်သို့ လှည့်ကြည့် လာပြီး ...

“ဟီးဟီး ...”

“ဘာ ဟီးဟီးလဲ ... ကျောင်းထဲက ဘာလို့ ပြန်ထွက်လာတာလဲ ... လာ ...”

“အရပ်ဝယ်ချင်တယ်”

“မဝယ်ရဘူး ... အရပ်တွေလည်း အိမ်မှာ တစ်အိမ်လုံး ခြေချစရာ တောင် မရှိတော့ဘူး ...”

အသည်းလေးကို လက်ကဆွဲကာ ပြန်ခေါ်လာခဲ့ ပြီး နွယ်စင်က ကလေးမနိုင်တိုင်း ဂိတ်ပေါက်မှာ စောင့်နေသည့် ဆရာမတွေကို ...

“ဒီမှာ ... ကလေးက ကျောင်းဝင်းထဲက ပြန်ထွက်ပြေး လာပြီး ဟိုအရပ်ဆိုင်ဘက် ပြေးနေတယ်ရှင် ...”

“ဟယ် ... ကြည့်စမ်း”

“ကျွန်မတို့ လည်း လူများ တော့ ကြည့်မနိုင်ဘဲ ဖြစ်သွားတာပါ ... လှစ်ခနဲ ပြန်ထွက်သွားတာထင်တယ် ...”

“ဘယ်သူကလေးလည်း မသိဘူး ... ဘယ်အတန်းကလည်း မသိပါဘူး ...”

“ကျွန်မကလေးရှင် ... သူငယ်တန်းအေက ...”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောနေကြသည့်ဆရာမ များ စကားသံရပ်သွားသည်။ ။

“အော် ... ကျွန်မတို့ ကဒီပြင်ကလေး တစ်ယောက်ကို တွေ့ခဲ့လို့ လာပို့ပေးတာမှတ်လို့ ... ကိုယ့်ကလေးပဲ ဟာ အတန်းထဲထိ ရောက်အောင်ပို့ရောပေါ့ ... ဒီလောက်ငယ်ငယ်ကလေးကို ...”

“ခါတိုင်းတော့ သူတို့ ဆရာမက ဒီအပေါက်က စောင့်ကြိုနေတာပဲ ...

နွယ်စင်က အသည်းလေး လက်ဆွဲကာ ကျောင်းတွင်းဝင်ခဲ့ရင်း ပါးစပ်က စိတ်တိုတိုနှင့်တတွတ်တွတ် ...

“အသည်းလေးကို မေမေ ဘာပြောထားလဲ ... လူကြီး မပါဘဲ ကျောင်းဝင်းပြင်ကို လုံးဝမထွက်ရဘူးလို့ မှာ ထားတယ်မ ဟုတ်လား ... ကျောင်းဝင်းပြင်ကို ထွက်တဲ့ ကလေး ဆိုတာကားလည်း တိုက်တတ်တယ် ... ကုလားကြီးတွေလည်း ဖမ်းသွားတတ်တယ်လေ .. မေမေပြောထားတာ ...”

ကားတိုက်မှာ ကိုတော့ လုံးဝ အကြောက်အလန့် တရားရှိပုံ မရသည့် အသည်းလေးက ကုလားကြီးကိုတော့ နည်းနည်းကြောက်ပုံနှင့် ...

“ကုလားကြီးက ဘယ်လိုပုံလဲ ...”

“မှတ်ဆိတ်ကြီးတွေနဲ့ ... လူကြီးက အကြီးကြီး ...”

နွယ်စင်က ပြောရင်းလက်ကနာရီကို တစ်ချက် ကြည့်လိုက်သည် ။ ကိုးနာရီ အတိမှာ နွယ်စင်ရဲ့ ဘော့စ်ဦးကိုကိုလေး နှင့် MFTB ရှေ့မှာ ချိန်းထားကြသည် ။ အချိန်ကနီးနေပြီ။ ကလေးအကြောင်းပြကာ အလုပ်နောက်ကျတိုင်း (သူ့မှာ ကလေး ဒီအရွယ်မရှိလို့ ကိုယ်ချင်းစာတရား မထားနိုင်တိုင်း) မျက်နှာကြီးနီ မျက်လုံးကြီးတွေ ပြူးကာ ဒေါဖေါင်းလာတတ်သည့် ဦးကိုကိုလေးဟာ နွယ်စင်ကို ဒီထက် နည်းနည်းလေးလောက်များ မကျေနပ် တာရှိကြည့်၊ နွယ်စင်ထက် အလုပ်တော်သည့် သူ့ကို ခုချက်ချင်းသာတွေ့ကြည့် နွယ်စင်ကို စက္ကန့်မဆိုင်း အလုပ်ဖြုတ်ပစ်မည့် လူမျိုးဖြစ်လေသည် ။

“ကဲ ... မေမေသွားမယ်နော် ... ဒီတစ်ခါ ပြန်ထွက်လာရင်တော့ အသ

ညးလေးကို မေမေရိုက်တော့မယ် ...”

“သတင်းစာလိပ်က အိမ်မှာ ကျန်ခဲ့တယ် ...”

ကလေးကိုရိုက်ဖို့ ဆိုတော့ နာမှာ ကလည်း စိုး၊ အရှိုးရာကြီး ထင်ကျန်ရစ်မှာ ကလည်း စိုးတာမို့ သတင်းစာကို လိပ်ပြီးရိုက်ရသည် ။ ဆိုးလွန်းလှသော အသည်းလေးအတွက်သတင်းစာလိပ်များကို အိမ်မှာ စပါယ်ရှယ် လိပ်လိပ်ထားပြီး အခန်းတိုင်းမှာ ထောင်ပြထားရလေသည် ။

“သတင်းစာလိပ်ကျန်ခဲ့ရင် လက်နဲ့ ရိုက်မယ် ...”

“ကလေးကို လက်နဲ့ မရိုက်ပါနဲ့ တဲ့ ဒက်ဒီက ...”

“အောင်မာ ... တစ်သက်လုံးအတူနေတဲ့ ငါ့စကားကျတော့ ခုပြောခုမေ့ ... အခါတစ်ရာပြောလည်း နားထဲ မဝင်ဘဲနဲ့ ... တစ်သက်မှ တစ်ခါလောက် တွေ့ရတဲ့ သူ့အဖေစကားကျတော့ အသည်းထဲစွဲပြီး မှတ်ထားတယ် ...”

နွယ်စင် ကိုယ်တိုင်က ကလေးအမေ နေရာမှာ ဆိုတာကို မေ့လျော့ကာ ကလေးကြီးလိုလို မျက်စောင်း ရွယ်လိုက်ရင်းသမီးငယ်ကို စိတ်လုပ်ဖို့ ပြင်သည် ။ သွားကျိုး အသည်းလေးကတော့ သူ့မေမေကို ကြည့်ကာ သွားကျိုးလေးပေါ်အောင် ရယ်ကျဲကျဲ ...

“ကဲ ... နေခဲ့တော့ ...”

“ကျောင်းခေါင်းလောင်း ထိုးတဲ့ အထိ နေပါ မေမေ ...”

“အေး ... အဲဒီလိုသာနေရင်တော့ငါလည်း အလုပ်ပြုတ် ... နှစ်ယောက်စလုံးငတ် ... တစ်သက်မှ တစ်ခါလောက်ပေါ်လာတဲ့ နင့်အဖေက ငါတို့ နှစ်ယောက်လုံးကို ကျွေးထားမှာ မဟုတ်ဘူး ...”

ပြောပြီးမှ ကလေးများ စိတ်အားငယ်မလား တွေးမိပါသည်။ အသင်းလေးကတော့ ဘာမှ ခေါင်းထဲ ရှိပုံမရ။ ရယ်ကျဲကျဲလေးနှင့် အတန်းထဲ သူနေရာသူ သွားထိုင်နေသည်။ နွယ်စင်ကတော့ ကိုယ့်ကားရပ်ထားရာဆီ ပြန်လျှောက်လာခဲ့ရင်း မျက်နှာက အုံ့မှိုင်းမှိုင်း၊ အသင်းလေးက လူကြီးတစ်ယောက် ဆိုရင်တော့ မျက်နှာချင်းဆိုင်တိုင် တည်ပြီးပြောပြော ပစ်လိုက်ချင်တာတွေ အများကြီးပါ။

ခုတော့ကိုယ့်မှာ ရင်ဖွင့်ပစ်ဖို့ ဘယ်မှာ လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီးလူသား။ အဖေအမေ မရှိ။ ဆွေဝေး မျိုးဝေး။ ဒီကလေးလေးနှင့်ကိုယ်သာ နှစ်ယောက်တစ်ဘဝ မဟုတ်လား။

ကားတစ်စီးမောင်းပြီး ဖြတ်လတ်ကျော့ရှင်းနေသော ဟန်ပန်နှင့်မျက်နှာမှာ ညှိုးရိပ်မထင်သော နွယ်စင်ကို မြင်ရသူတိုင်းကတော့ စိတ်မညစ်တတ်သည့် မိန်းကလေးဟု ထင်ရင် ထင်ကြမည်။ သို့သော် ကိုယ်စိတ်ညစ်တတ်တာ ကိုယ်သာ သိလေသည်။

ကိုယ့်အသက်ကလေးဟာ ဘယ်လောက်မှ ရှိသေးတာမဟုတ်။ ကလေးလေးတစ်ယောက်နှင့် အိမ်အကူ မိန်းမကြီး တစ်ယောက်၊ တိုက်ခန်းတစ်ခန်း၊ ကားတစ်စီးနှင့် မိန်းကလေးငယ် တစ်ယောက်အဖို့ ရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်း နေရသည့် လောကကြီးက ကျဉ်းမြောင်းသလောက် ကျယ်ဝန်းကာ ကြောက်စရာကောင်းလှလေသည်။

စိတ်တိုတို စိတ်ထွေထွေနှင့် ကားရှိရာသို့ ရောက်လာကာ တက်မောင်းတော့မည်အပြု ကားရှေ့မှန်မှာ ဝိုင်ပါရေ သုတ်တံနှင့် ညှပ်ကပ်ထားသည့် စာရွက်ကြီးကို မြင်သည်။

“ဒီမှာ အမျိုးသမီး ...”

အောင်မာ ရာရာစစ။ ငါ့များ အထက်စီးလေသံနဲ့ “အမျိုးသမီး”တဲ့။

နေပါဦး ဒါ ဘယ်သူ လာကပ်သွားတဲ့ စာလဲ။

“ခင်ဗျား ... ကား နောက်ဆုတ်လိုက်တာ ကျွန်တော့်ကို ဆိုင်ကယ်ကို ဝင်တိုက်မိတယ် ... ဆိုင်ကယ် ဘေးမီးခွက် လေး ကျိုးသွားတယ် ... ခင်ဗျားကို လှမ်းခေါ်ပေမယ့် ခင်ဗျားက ကားတံခါးဖွင့်ပြီး ဆင်းပြေးသွားတာနဲ့ မမီလိုက်တော့ဘူး ...”

အော် ... ဟုတ်တယ် ... လူကိုများ ။ သူ့ဆိုင်ကယ် မီးခွက်ကို မလျော်ချင်တာနဲ့ ပဲ ကားတစ်စီးလုံး ထားရစ်ပြီး ဆင်း ပြေးရမတဲ့ ။ အသိဉာဏ် မရှိတာ။

“နိုင်ငံကြီးသား ပီသချင်ရင်တော့ ဖုန်းနံပါတ် (-----) ကို ဆက်လိုက်ပြီး ဆက်လက်ဆောင်ရွက်ပေးပါ ရုံးချိန် အရမ်းနီးနေလို့ ခင်ဗျားကို စောင့်ပြီး အလျော် တောင်းမနေနိုင်တော့ဘူး ...”

ခုနကတော့ အသည်းလေး နောက်ပြေးလိုက်ရကာနီးမှာ ယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အော်သံလိုလိုတော့ ကြားမိသား။ ကိုယ့်ကားနဲ့ တစ်ခုခုကို ဝင်ဆောင့်မိသလိုလိုလည်း အရှိသား။ သို့သော် သူက လျော်ဆိုတိုင်း ကိုယ်က လျော်ရရောလား။ သူ့ဆိုင်ကယ် မီးခွက်က အစကတည်းက အကျိုးကြီးဆိုရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်ပါ့မလဲ။ ခုခေတ်က ဘယ်သူ့ ဘယ်သူမှ ရှင်းရှင်းကြီး ယုံကြည်ကြည့်လို့ ရတာ မဟုတ်ဘူး လေ။

“L .T...”

အော်မာ ငါကများ သူ့နာမည်ကို သိပ်သိချင်တယ်များ ထင်နေလား မသိဘူး။ အယ်လ်တီတဲ့ ။ သေလိုက်ပါလား။ နာမည်ကို ရေးကလည်း ရေးချင်။ ဖွက်ကလည်း ဖွက်ချင်။ သူပြောတဲ့ အတိုင်း သူ့ဖုန်းနံပါတ်ကို ဆက်ရင်တောင် “အယ်လ်တီ ရှိပါသလား” လို့ မေးရမှာ လား။ သွားစမ်းပါ။

နွယ်စင်က ဝိုင်ပါကို အသာဟကာ စာရွက်ကြီးကို ဆွဲထုတ်လုံးထွေးပြီး လွင့်ပစ်လိုက်တော့သည်။ ။ ဒီမှာ ဖြင့် နောက်ကျနေရတဲ့ ကြားထဲ။ ဦးကိုကိုလေးဆိုတဲ့ အဘိုးကြီးက သူ့နာရီ အစုတ်ကြီးကို အမြဲစောထားပြီး လူတကာကိုတော့ နောက်ကျ ရကောင်းလားဟု အမြဲ မာန်မဲနေတတ်တာ နွယ်စင်ကို အလုပ်ခန့် ထားတာလည်း အသည်းလေး ဒက်ဒီရဲ့ မျက်နှာနဲ့ ။

အေးလေ။ ဒင်းမျက်နှာဆိုတာတောင် ဒင်းကလည်း မျက်နှာသိပ်ရှိလှတာတော့ မဟုတ်ပါဘူး။ ဒင်းသာ မျက်နှာ နည်းနည်းရှိရင် နွယ်စင်မှာ ခုလောက်ထိ ဦးကိုကိုလေးကို အောက်ကျိုကြောက်ရွံ့နေရပါ့မလား။ တကယ်တမ်းဆိုရင် ဒင်းတို့ တွေဟာ ဒီထက်တော့ နည်းနည်းလေး ပိုပြီး အသည်းနှလုံး ကိုယ်စီ ရှိကြဖို့ ကောင်းပါတယ်။

နွယ်စင်ကိုဆို ဘယ်လိုအပြစ်ရှာ မာန်မဲပြီး အလုပ် ထုတ်ပစ်ရပါ့မလဲပဲ အကွက်ချောင်းနေတတ်တဲ့ ဦးကိုကိုလေးဟာ အကယ်၍ များ နွယ်စင်အလုပ်ပြုတ်သွားရင် အသည်းလေး တစ်ယောက် ဒုက္ခရောက်ရတော့မှာကို သူ မပူဘူးလား။

ပူမယ်လည်း မထင်ပေါင်။ အသည်းလေးနဲ့ အကြောင်းပြကာ အလုပ် နောက်ကျတာတွေ၊ အချိန်မမီတာတွေဆို သူက ပေါက်ထွက်တော့မတတ်ပါးကြီးတွေဖောင်း၊ ဒေါသကြီးတွေ ကြီးတတ်တာပဲဟာ။

တကယ်တမ်းဆိုရင် သူတို့ နဲ့ သွေးမစပ်တဲ့ သူစိမ်းကြီးဖြစ်တဲ့ နွယ်စင်ကို မငဲ့တောင် သူတို့ သွေးအရင်း သူတို့ မြေးအရင်း အသည်းလေးကိုတော့ ငဲ့သင့်ပါတယ်။

ခုတော့ဖြင့် အဖေကလည်း နိုင်ငံခြားမှာ အဘိုးကလည်း ဒီကလေးမြင်လိုက်တာနဲ့ Allergic ဖြစ်လေသလား ထင်ရအောင် ဖါးပြုတ်ကြီးလို

ဖောင်းဖောင်းလာတာ။ တကယ်တော့ ကမ္ဘာ့ အကြင်နာကင်းတွေ။

ဒီကြားထဲ “အယ်လ်တီ” ဆိုတဲ့ လူက တစ်မှောင့်။ ဘယ်ကလေးရဲ့ အဖေများ လည်း မသိ။ ကျောင်းပို့ချိန် ကားရှုပ်ရှုပ်ကြီးမှာ သူများကားနောက် လာပြီး ခြေရှုပ်နေတာကိုး ခံပေါ့။

ကားမောင်းလာသော နွယ်စဉ်မျက်နှာလေးမှာ အရာရာကို မကျေနပ်ချက်များ နှင့်စူပုပ် ထော်လန်နေတော့သည် ။

MFTB ရှေ့ရောက်တော့ ကိုယ့်ထက် နှစ်ဆစူပုတ် နေသည့် ဦးကိုကိုလေးကြီးကို တွေ့တော့လည်း ကိုယ့်မျက်နှာ ထားကို ကိုယ့်ဘာသာပဲ ပြန်ပြီးလျောချရပြန်ရော။

*

အသည်းလေးက သူ့ခုံဖက်သို့ “ကလောက် ... ကလောက် ...” အသံမြည်ပြီးပြုတ်ကျလာသည့် ခဲတံချွန်စက်လေးကို ငဲ့ကုန်းကာ ကြည့်လိုက်သည် ။ ဒါ “မီးမီးဣန္ဒြာမောင်” ရဲ့ ချွန်စက်ကလေး။

အသည်းလေးရဲ့ ဘယ်ဘက်ကို မလုံသလိုလိုလေး လှည့်ကြည့်လိုက်တော့ ဝင့်ဝတ်ရည်က အင်္ဂလိပ်စာ စာအုပ်ထဲက ပန်းသီးပုံလေးကို အရောင်ခြယ်နေရာမှ မော့ကြည့်ကာ ...

“ဘာလဲ ...”

“ဘာမှ မဟုတ်ဘူး ...”

ဝင့်ဝတ်ရည်ကို ပြန်ဖြေရင်း အသည်းလေးက ချွန်စက်ကို ခြေထောက်လေးနှင့် လှမ်းဆွဲကာ ကောက်ယူလိုက်သည် ။ ခြေထောက်လေးနှင့် ဆက်ဖိထားတဲ့ ဘေးနားမှ ဝင့်ဝတ်ရည်က မသင်္ကာသလိုလို ပုံစံလေးနှင့်

...

“ဘာ ဆွဲယူလိုက်တာလဲ ...”

“ဘာမှ မယူဘူး ...”

“နင် ကုန်းပြီး လှမ်းဆွဲလိုက်တယ်လေ ...”

“မဟုတ်ပါဘူးဆို ...”

ပြန်ဖြေနေရင်းက အသည်းလေး ချွေးပြန်လာသည်။ ။ အတန်းထဲက ဆရာမရော မေမေကပါ သူတစ်ပါး ပစ္စည်းကို သူတစ်ပါး မသိအောင် မယူရဟု အထပ်ထပ် သွန်သင်ထားကြသည်။ ။ သို့သော် ဒီချွန်စက်ကို အသည်းလေးက ခိုးယူမှာ မှ မဟုတ်ဘဲ။

“နင့် ခြေထောက်အောက်က ဘာလဲ ...”

အသည်းလေးက ရုတ်တရက် ကုန်းချလိုက်ကာ ကိုယ့်ခြေထောက်အောက်မှ ချွန်စက်လေးကို စားပွဲခြေထောက် အောက်သို့ ထိုးထည့်လိုက်သည်။ ။ ပြီးတာနဲ့ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်ပြီး စားပွဲလေးပေါ်ကို တစ်ကိုယ်လုံး တက်ဖိကာ အားနှင့် ခုန်ထည့်လိုက်တော့ ...

“ရွတ် ... ရွတ် ...”

“ဟယ် ... နင်ဘာလုပ်လိုက်တာလဲ ...”

ဝင့်ဝတ်ရည်က ခုံအောက်သို့ အမြန် ထိုင်ချကာ အသည်းလေး စားပွဲခြေထောက်အောက်က အရာကိုကြည့်သည်။ ။

“ဟယ် ... ချွန်စက်ကလေး ... အနီလေး ...”

အသည်းလေးကတော့ ချွေးပြန်တာတွေ ဘာတွေ တိတ်ကာ ခုံထက်မှာ မိန့်မိန့်လေး ထိုင်နေပြီ။ ဆရာမကတော့ တစ်တန်းလုံးရဲ့ အဖြေလွှာများကို တစ်လိုင်းစီ စစ်ဆေးပေးနေချိန်မို့ ဘာမှ မသိလိုက်ပါ။

“ကဲ ဟေ့ ... ဟိုး နောက်ဆုံးတန်းက တစ်လိုင်းလုံး စာအုပ်လာထပ်ကြပါ ... တစ်ယောက်ချင်း တန်းစီပြီး ထွက်ခဲ့ ... မီးမီးကူ နွှာမောင်ကစပြီး ... ကျော်မင်းဦးအထိ ...”

မီးမီးကူနွှာမောင်မှာ ဂဏန်းမပြီးသေး။ သူများ တကာတွေပြီးလို့ ရှေ့တန်းက လူတွေ အမှတ်ဖြစ်တာကို ပျင်းလောက်အောင် ထိုင်စောင့် နေချိန်မှာ သူ့မှာ တစ်ယောက်တည်း ဗျာများ လျက် ရှိသေးသည်။ ခု ဆရာမခေါ်ချိန်ကျတော့ သူ့မှာ မလှုပ်နိုင်ပြီ။

“လာကြလေ ... မီးမီးကူနွှာမောင်က စထွက်ခဲ့ ...”

အသည်းလေးက စာအုပ်လေးကို ကိုင်ကာ မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ ။ မီးမီးကူနွှာမောင်က အသည်းလေး၏ ညာဘက် တစ်ယောက်ကျော်က ...

“ဆရာမ အသည်းလေးတို့ ထွက်လို့ မရဘူး ...”

“မီးမီးကူနွှာမောင် ...”

မီးမီးမှာ မျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့ကာ ချွေးပြန်ပြီး မျက်ရည်ပါ လည်မတတ် ဖြစ်လာသည်။ ။ ဆရာမ ဂဏန်းတွက်ခိုင်း ထားချိန်မှာ သူက ကွန်ပါဘူး ထဲက ပစ္စည်းတွေကို တစ်ခုချင်း ထုတ်ကြွား ထုတ်ဆော့နေရတာနှင့် ဂဏန်းမတွက်အား။ သူ့ဘေးက လူမှန်သမျှက သူ့စကား နားထောင်ရင်း ပုစ္ဆာအားလုံး ပြီးနှင့်နေကြတာ သူ မသိလိုက်ပေ။

“ဆရာမ ...”

“ဘာလဲ ... မပြီးသေးဘူးလား ... ဒီလောက် အချိန်တွေ အကြာကြီး ပေးထားတာ ... မီးမီး ဘာလုပ်နေလဲ ...”

အမြဲတမ်းညှဏ်ပြေးကာ ကလိမ်ကျစ် ညှဏ်လေးတွေရင့်သန်မြဲ မီး

မီးက မျက်နှာလေးကို ရွာတော့မည့် မိုးလို အုံ့မှိုင်းလိုက်ကာ ...

“မီးမီးခဲတံက စာရေးလို့ မရဘူး ... ချွန်စက်ကလည်း ပျောက်နေတယ် ...”

ဝင့်ဝတ်ရည်က အသည်းလေးကို ဖြတ်ခနဲ ကြည့်သည်။ ။ အသည်းလေးက မလုံသလို မျက်နှာပေးနှင့် မျက်လုံး လွှဲပစ် လိုက်လေသည်။ ။ ပုံမှန်အတိုင်း ဆိုရင်တော့ ဆရာမက မီးမီးရဲ့ ဆင်ခြင်စကားကို လက်ခံမိမှာ မဟုတ်။ သို့သော် ဝင့်ဝတ်ရည်နှင့် အသည်းလေးတို့ ရဲ့ မျက်နှာထားတွေကို မသင်္ကာလှတာနှင့်ပဲ ထိုင်ရာက ထလာခဲ့ကာ ကလေးတွေရဲ့ စားပွဲနားထိ ရောက်လာမိသည်။ ။

ဆရာမ လှမ်း လာပြီဆိုတာနဲ့ ဂျလည်မလေး မီးမီးကုန်ွာမောင်က စာအုပ်ကိုပိတ်ကာ စတင်ငိုကြွေးလေသည်။ ။

“ဟီး ... ဟီး ... မီးမီးရဲ့ ချွန်စက်လေးက နိုင်ငံခြားက ပို့ထားတာ ... အသစ်ကလေး ... ဟီး ...”

“ကဲ ... အဲဒီနား တစ်ဝိုက်က မီးမီးရဲ့ ချွန်စက်ကို တွေ့မိထားတဲ့ လူ ရှိလားဟေ့ ...”

ဆရာမက အသည်းလေးတို့ နှစ်ယောက်ကို တည့်တည့်ကြည့်ကာ မေးလိုက်ပေမယ့် အဖြေမရ။ ဝင့်ဝတ်ရည်က အသည်းလေးထက် ပိုမို မူပျက်သွားလေသည်။ ။ အသည်းလေးကတော့ စာအုပ်လေးကို ပိုက်ထားလျက် ခပ်တည်တည်သာ။

“ဝင့်ဝတ်ရည် ... မီးမီးချွန်စက်ကို သမီး တွေ့ထားမိလား”

“ဟို ... ဟို ...”

“တွေ့တဲ့ လူပြန်ပေးနော် ... တွေ့ရက်သားနဲ့ ပြန်မပေးဘဲ ထားရင်

ဆရာမ စိတ်ဆိုးမယ် ... ဘယ်သူတွေ့မိလဲ ...”

ဝင့်ဝတ်ရည်မှာ ချွေးသီးချွေးပေါက်တွေ ကျလာကာ အသည်းလေး
၏ စားပွဲခြေထောက်သို့သာ မျက်လုံးစိုက်နေတော့သည်။ ဆရာမက ဝင့်
ဝတ်ရည် ကြည့်နေရာကို လိုက်ကြည့် မိတော့ ...

“ဟော ... ဟိုဟာ ဘာလဲ ...”

ချွန်စက် အကွဲလေးထွက်လာတော့ မီးမီးက အကျယ်ကြီး အော်ငို လို
က်လေသည်။ ဆရာမမှာ လည်း ချွန်စက် အကွဲတစ်လုံးနှင့်
စိတ်ရှုပ်သွားပြီး ...

“ကြည့်စမ်း ... ဒါ ဘယ်သူလုပ်တာလဲ ...”

“ဟို ... ဟို ... အသည်းလေး ...”

ဝင့်ဝတ်ရည်၏ စကားမှ မဆုံးသေး မီးမီးကုန်ဆုံးမောင်က သူ့ကွန်ပါ
ဘူးကို ကောက်ယူကာ အသည်းလေး၏ ခေါင်းကို ထုချလိုက်သည်။

“အား ...”

“ဟယ် ... ဘာလုပ်တာလဲ ... အို ... ဒီတစ်ယောက်ကရော ဘာလုပ်
တာလဲ ... ဟယ် ... ဒုက္ခ ... ဖယ်စမ်း ဖယ်စမ်း ...”

ဆရာမလေးမှာ မျက်စိတစ်မှတ်အတွင်း ဖြစ်ပွားလာသော နှလုံး
လုံးပွဲကြောင့် ကလေးနှစ်ယောက်ကြားမှာ ထိုင်သည့် အေးသန္တာကို ဆွဲဖ
ယ်လိုက်ကာ လူလုံးကွဲအောင် ဖျင်ဖို့ ကြိုးစားရသည်။ သို့သော် နုနုနယ်
နယ် ဆရာမလေးခမျာ ကျောင်းတော်က ရန်စရိုထားသော သည်းကြီးမ
ည်းကြီး ကလေးနှစ်ဦးကို မနိုင်ရှာပါ။

“ဒုက္ခပါပဲ ... ဟဲ့ ... ရပ် ... ရပ် ... နှစ်ယောက်စလုံး ရပ်ကြစမ်း ...

ကျော်မင်းဦး ... ဟိုဖက်ခန်းက ဆရာမကို ပြေးခေါ်ပေးစမ်း ... ဟဲ့ ... ရပ်ကြပါတော့ဆို ...”

ဒီကလေးနှစ်ယောက်ဟာ တစ်ယောက်နှင့် တစ်ယောက် ဘယ်လိုမှ မတည့်ကြတာ ဆရာမလေးက အစဉ်းသိ။ အတူတွဲထိုင်ပေးထားရင် ရန်ဖြစ်လွန်းလို့ သူတို့ နှစ်ယောက် ကြားတည်းကို အေးသန္တာကို ထည့်ထားကာမှ ကျော်လွှားပြီး သတ်ပုတ်နေကြသေးသည် ။ လစ်ရင်လစ်သလို ဦးသည့်လူက ဆော်ပေါင်းများ လှပြီဖြစ်သော ဒီနှစ်ယောက်၏ ပြဿနာဟာ ဆရာမလေးအဖို့ ကိုယ့်ဘာသာ ဆက်ကိုင်တွယ်ဖို့ တောင် မရဲချင်တော့ပြီ။ ဆရာမကြီးထံတင်ပြကာ နေရာလွှဲပြောင်းထိုင်ခိုင်းရုံသာမက အတန်းပါ ပြောင်းသင့်ရင် ပြောင်းပစ်ရပေမည်။

တစ်ဖက်ခန်းက ဆရာမ ရောက်လာတော့ လူကြီး နှစ်ယောက်အားနှင့် ဆွဲခွာကာ နှစ်ယောက်လုံးကို ရုံးခန်းသို့သာ ခေါ်ခဲ့ရတော့သည် ။

“သူတို့ မိဘတွေကို အကြောင်းကြားမှ ပဲ ဆရာမရေ ... အဖြစ်က အတော်ဆိုးပါလား ... ဒီနေ့တော့ အိမ်ပြန်ခိုင်းမှ ဖြစ်မယ် ...”

အသည်းလေးမှာ မီးမီးလက်ချက်နှင့် ခေါင်းဖုကာ ညှိမဲနေပြီး ပါးပြင်ပေါ်မှာ လည်း အစင်းနှင့်၊ မီးမီးမှာ တော့ အသည်းလေးလက်ချက်ကြောင့် လက်မှာ သွားရာအကွင်းလိုက် ထနေကာ အင်္ကျီပါ စုတ်ပြကျနေလေသည် ။

“မီးမီးဣန္ဒြာမောင်က အုပ်ထိန်းသူ လိပ်စာအသစ် ပြောင်းပေးထားပါတယ် ...”

“အင်း ... လူလေးတွေကြည့်တော့ လက်တောက်လောက်လေးတွေနဲ့ တယ်စွာကြပါလား ဆရာမရဲ့ ...”

“သူတို့ က နှစ်စတည်းက မတည့်ကြတာ ဆရာမကြီးရေ ... အရင်က တော့ ဘေးချင်းကပ် ထားပေးထားတာ ... အဲဒီမှာ ခဲတံပြိုင် ... ပေတံပြိုင် ... ချန်စက်ပြိုင် ... အင်္ကျီပြိုင် ... လွယ်အိတ်ပြိုင် ... ရှိရှိသမျှ နေ့တိုင်းပြိုင်ပြီး မတည့်ကြတာ ... အခုကြားတည်းမှာ တစ်ယောက်ခြား ပေးထားရတယ် ...”

“လုံးဝကြီး ခွဲပစ်လိုက်ပါ ဆရာမ ...”

“အတန်းပြောင်းရင်တော့ ဆရာမကြီး ...”

“အတန်းပြောင်းဖို့ တော့ မလိုပါဘူး ထင်ပါတယ် ...”

ဆရာမကြီးက ခုတော့လည်း သူတို့ အပြစ်မရှိသလို မျက်နှာပေး လေးတွေနှင့် ချစ်စဖွယ် ကလေးငယ်နှစ်ဦးကို အကဲခတ်လိုက်သည်။ ကလေးနှစ်ယောက်ဟာ ကိုယ့်ဒဏ်ရာ ကိုယ် နာကျင် မနေနိုင်ဘဲ သူများ ရဲ့ ဒဏ်ရာအပျက်အစီးကို ကြည့်ကာကျေနပ်နေကြတာဟာ အထင်းသား။ မျက်လုံးဝိုင်းလေးတွေ ထလက်လက်ကိုယ်စီနှင့် ရုံးခန်းရောက်ပြီး အဖေ အမေ ကိုယ်စီ ခေါ်ရတာကိုပဲ အသစ်အဆန်းဖြစ် ပျော်ရွှင်နေကြပုံ ရသည်။ ။

“သမီးတို့ က တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် ညီအစ်မလို ချစ်ချစ်ခင်ခင် နေကြမှ ပေါ့ ... ဘာလို့ ရန်ဖြစ်ချင်တာလဲ ...”

ကလေးနှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စွေပြီး ကြည့်လိုက်ကြသည်။ ။ ကလေးရိုက်တာ အော်တာ ဝါသနာမပါသော ဆရာမကြီးက ကလေးများ နားဝင်အောင် လေသံအေးအေးနှင့် ဆုံးမစကားများကို ဆိုနေဆဲမှာ ပင် တစ်ယောက်က ဆတ်ခနဲ ...

“သူက သိပ်ကြီးကျယ်တာ ...”

“သူကတော့ သိပ်ကြွားတာပဲ ... နားကိုညည်းနေတာပဲ ...”

အမယ်မယ်။ ကလေးချစ်တတ်သော ဆရာမကြီးမှာ စကားတတ်ကာ ရဲရင့်ကြသော ကလေးများကို ကြည့်ကာ ကျိတ် သဘောကျနေမိတော့သည်။ ။

“ကဲ ... တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တောင်းပန်လိုက်ကြစမ်း ...”

“ဆောရီး ...”

မီးမီးဣန္ဒြာမောင်ဆီမှ အသံ အရင် ထွက်လာသည်။ ။ ဆရာမကြီးမျက်နှာမှာ သဘောကျခြင်းနှင့် ပြုံးမြဲသွားရသည်။ ။

“ကဲ ... သမီးကလည်း ပြော လိုက်လေ ...”

“မှားပါတယ်ရှင် ... မှားပါတယ် ...”

ဆရာမလေးဆီမှ ရယ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်။ ။ ဆရာမကြီးကတော့ ကလေးတွေရဲ့ ခေါင်းလေးတွေကို အသာ အုပ်မိုးကိုင်ထားရင် ...

“ဒီနေ့တော့ အိမ်ပြန်ကြရမယ် ... ကြားလား ... သမီးတို့ အုပ်ထိန်းသူတွေကို အကြောင်းကြားလိုက်ပြီး ... သမီးတို့ ကို ဘယ်သူတွေ လာခေါ်ကြမလဲ ...”

“မေမေ လာခေါ်မယ် ...”

“ဘွားဘွား ... အမ်း ... မဟုတ်ဘူး ...ဖေဖေလာခေါ်မှာ ... ဖေဖေ မီးမီးဖေဖေကြီး ...”

ထိုအခိုက်မှာ ပင် ကျောင်းမှ အကြောင်းကြားလိုက်တာနဲ့ တစ်ပြိုင်နက် ပြေးလာခဲ့သော အသည်းလေးရဲ့ မေမေ နွယ်စင်က အပြေးအလွှားပင် ဝင်ရောက်လာကာ ...

“သမီးလေး ...”

“ဟော ... အသည်းလေး မေမေထင်ပါရဲ့ ... ညီမရေ ... ကလေးနှစ်ယောက်ကတော့ ဆော့ကစားရာက ရန်ဖြစ်ကြတာပါပဲ ... အသည်းလေးကတော့ ခေါင်းနည်းနည်း ဖုသွားတယ်ကွယ် ... ဒါပေမဲ့ မီးမီးမှာလည်း မနည်းပါဘူး”

နွယ်စင်က မီးမီးမည်သော ကလေးလေးကို ကြည့်လိုက်သည်။ အသည်းလေး လက်ချက်နှင့် အင်္ကျီစုတ်ကာ ရုပ် ပျက်နေသော ကလေးမလေးက နွယ်စင်ကို မော့ကြည့်နေရင်း သူ့ဖက်က လူကြီးမိဘက အရင်ရောက်မလာတာကိုပဲ အားငယ်နေပုံပါ။ နွယ်စင်က အသည်းလေးကို ဖက်လိုက်ပြီး မီးမီးကိုပြုံးပြလိုက်သည်။ ဆရာမကြီးက ဖြစ်ပျက်ပုံကို ရှင်းပြနေရင်း ..

“မီးမီးက သူ့အဖေ လာလိမ့်မယ်တဲ့ ... မီးမီးမိဘနဲ့ တွေ့ပြီး စကားပြောကြည့်လိုက်ကြပါဦး ...”

“ရပါတယ် ဆရာမကြီးရယ် ... အသည်းလေးလည်း ဘာမှ ဒီလောက်ဖြစ်တာလည်း မဟုတ်ပါဘူး ... သူ့အပြစ်လည်း ကောင်းကောင်းပါမှာ နွယ်စင် သိပါတယ် ... သမီးက နည်းနည်းဆိုးချင်တယ် ...”

“သူ မီးမီးရဲ့ ချွန်စက်ကို ခွဲပစ်တာ ...”

“အော် ..ဟုတ်လား .. အန်တီ ပြန်ဝယ်ပေးမယ်နော် ... သမီး ...”

“မဝယ်ပေးရပါဘူး .. သူလည်း မနေ့က အသည်းရဲ့ ခဲတံ ကိုချိုးတာပဲ .. ဟဲ့ .. ငါ့အမေကို ပြန်ဝယ်ခိုင်းမနေနဲ့ ... နင့်အမေ နင်ဝယ်ခိုင်း ...”

အသည်းလေးက မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွား သောမီးမီးကို မျက်စောင်းရွယ်ကာ နိုင်ကွက်ပိုင်းပြီး ...

“သူ့အမေကလာလည်း မလာဘူး ...”

“ငါ့အဖေ လာလိမ့်မှာ ...”

“ဘယ်မှာ လာလို့ လဲ ...”

“လာလိမ့်မှာ နော် ...”

မီးမီးမျက်နှာ တဖြည်းဖြည်းမဲ့မဲ့လာချိန်မှာ ရုံးခန်းတံခါးပွင့်သွားပြီး။

“ကျွန်တော် မီးမီးဣန္ဒြေမောင်ရဲ့ အိမ်ကပါ ...”

စကားသံနှင့်အတူ အသည်းလေး၏ အသံစူးစူး လေးကပါ တစ်လက် စတည်း ထွက်ပေါ်လာသည် ။

“ဟင်း ... သူ့အဖေက လှလည်း မ လှဘူး ... ရုပ်ဆိုးကြီး ...”

“ဟင် ... အဲဒါ မီးမီးဖေဖေ မဟုတ်ဘူး ... မီးမီး ဖေဖေ မဟုတ်ဘူး ...”

မီးမီးက မျက်နှာချက်ချင်း ပျက်သွားပြီး နီရဲလာကာ ရုံးခန်းကြမ်းပြင် မှာ ထွန့်ထွန့်လူး လူးလိုမ့်ကာ ငိုပါတော့သည် ။ ဆရာမလေးရော ဆရာ မကြီးနှင့် နွယ်စင်ပါ မီးမီးကိုဝိုင်းဝန်း ချော့မော့ရသည် ။ မီးမီးဣန္ဒြေ မောင်ရဲ့ အိမ်ကပါဆိုသော သူလည်း မျက်စိပျက် မျက်နှာပျက် ..

“ကလေးက သူ့အဖေ မဟုတ်ဘူး လို့ ပြောနေပါလားရှင်”

“ဟုတ်ပါတယ်ခင်ဗျာ ... ကျွန်တော်က သူ့အဖေရုံးက ဝန်ထမ်းပါ ... သူ့အဖေက အရေးကြီးတဲ့ အစည်းအဝေး တစ်ခုဝင်နေရလို့ ကျွန်တော့်ပဲ လွှတ်လိုက်တာပါ ...”

“သမီး ... ဒီဦးဦးကိုသိလား ...”

“ဟီး ... အဲဒါ ဦးလေးမောင်ကြီးပဲ ... မီးမီးဖေဖေမှ မဟုတ်ဘဲ ...”

“အော် ... သိသားပဲ ... ဒါ ဆိုရင်တော့ လိုက်သွားနော် ..”

“ဟင့်အင်း ... လိုက်ဘူး ... လိုက်ဘူး ... လုံးမ, လိုက်ဘူးကွာ ...”

“သူ့အဖေလည်း လာမခေါ်ဘူး ... သူ့ဦးဦးကြီးက ရုပ်ဆိုးကြီး ...”

နွယ်စင်က တကြော်ကြော်အော်နေသော အသည်းလေးပါးစပ်ကို လက်နှင့်အုပ်ပိတ်ကာ ဆရာမများကို နှုတ်ဆက်ကာ ပြန်ဖို့ ပြင်ရပါတော့သည်။ ။ သူ့အဖေ လာလိမ့်မည်ဟု အပိုင်ကြီး ပြောထားပြီးကာမှ မဲမဲသဲသဲ ရုပ်ဆိုးဆိုးယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်ရောက်လာ၍ လူးလိုမ့်ငိုနေသော ကလေးမလေး၏ အဖြစ်ကို နွယ်စင်ကိုယ်တိုင်က သနားလည်း သနား၊ ရယ်ကလည်း ရယ်ချင်ချင်။ ဒါပေမဲ့ ကိုယ်က လူကြီးဆိုတော့ မကောင်းတတ် တာမို့ အော်ဟစ် အနိုင်ယူနေသော အသည်းလေးကို အတင်းတားဆီးပေမယ့် အသည်းလေးက နွယ်စင်လက်ကို ဆွဲဖယ်ကာ

“သူ့အဖေကြီးက ရုပ်ဆိုးကြီး ...”

“အဲဒါ ငါ့အဖေ မဟုတ်ဘူး ... ငါ့အဖေက သိပ်လှတာ ...”

“ငါ့အမေလောက် လှလို့ လား ...”

“နင့်အမေထက် လှတယ် ...”

“ဒါပေမဲ့ လာလည်း မခေါ်ဘူး ...”

“အသည်းလေး ... သူများကို အဲလိုမပြောရဘူး ...”

နွယ်စင်က အသည်းလေးကို ကောက်ချီကာ ထွက်လာခဲ့စဉ်မှာ ဦးလေးမောင်ဆိုသော လူခမျာတော့ ထွန့်ထွန့် လူးကောက်ချိတ်နေသော ကလေးမလေးနှင့် အလုပ်များကာ ကျန်ရစ်လေသည်။ ။ ကလေးမလေးကို နွယ်စင်က သနားနေမိသည်။ ။ သူ့ခမျာ ကလေးချင်းပြိုင်ပွဲမှာ အိမ်က

အဖေအမေလာမခေါ်မှုနှင့် မရှုမလှ ရှုံးနိမ့် သွားရတဲ့ သဘောပေါ့။

သူ့ မိဘခမျာ မဖြစ်နိုင်လွန်းလို့ သာနေမှာ နွယ်စင်တောင် လုပ်လက်စ အလုပ်တွေကို ချက်ချင်း ရပ်တန့်ပစ်ကာ အလုပ်လည်း ပြုတ်ကာမှ ပြုတ်စေတော့ရယ်လို့ ...

“ဟိုမှာ ကလေးချင်းရန်ဖြစ်လို့ ... အသည်းလေးထုနှက် ခံထားရတယ်တဲ့ ... ဆေးရုံတွေဘာတွေတောင် တင်ရမလားမသိဘူး”ရယ်လို့ ကိုယ့်ဘော့စ် (ကလေးဘိုးအေအရင်း ကြီး) ကိုပိုပိုသာသာ ပြောပစ်ပြီး ချက်ချင်းထွက်ပြေး လာခဲ့ရတာပါ။ နောက်မှာ ဘာဖြစ်ကျန်ရစ်မလဲတော့မသိ။

ဟို ကလေးလေး ခမျာတော့ အဖေလုပ်သူက မအားရင်အမေက ကော လာမကြိုဘူးတဲ့ လား။ အို အသည်းလေး ဆိုရင်တော့ နွယ်စင်မှ မလာရင် လာမယ့်သူ ဘယ်သူမှ မရှိ။ အရမ်း သနားစရာလေးပါ။

နွယ်စင်က အသည်းလေးကို ခပ်တင်းတင်း ဖက်ထားလိုက်သည် ။

★